

Arrest

nr. 92 432 van 29 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 30 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet betwiste relaas, zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“U verklaarde een Georgisch staatsburger van Georgische origine te zijn. U werd geboren op 12 april 1964 in een dorp in het Georgische Kvarelidistrict. Tot 2006 woonde u in de Georgische stad Rustavi, waar u ook geregistreerd was. In 1996 huwde u officieel met I.G.. Na het overlijden van uw schoonouders in 2006 verhuisde u samen met uw gezin naar het Zuid-Ossetische dorp Kurta, waar uw schoonouders een boerderij hadden. U nam er de zorg voor het vee op zich en voorzag zo in het levensonderhoud van u en uw gezin.

Sinds mei 2008 kende u in Zuid-Ossetië echter problemen omdat u als Georgiër gehuwd was met een Ossetische en op Zuid-Ossetisch grondgebied woonde. Tussen mei en augustus 2008 kreeg u

namelijk een vijftal brieven in naam van B.J., hoofd van de Georgische speciale eenheid. Hij wilde dat u zich bij hen zou aansluiten en de wapens zou opnemen tegen de Osseten. U wilde dit echter niet en gaf geen gevolg aan deze brieven. Maar op 3 augustus 2008 kwamen twee mannen in naam van B.J. naar uw huis. In uw tuin hadden jullie een onderhoud, waarbij ze hun eisen duidelijk maakten. Ze wilden dat u in de nabije toekomst E.D., leider van de Zuid-Ossetische speciale eenheid, om het leven zou brengen. Via de neef van uw vrouw, M.G., die eveneens lid was een Zuid-Ossetische speciale eenheid, moest u achterhalen waar D. zich bevond om hem vervolgens om het leven te brengen. U wilde dit niet doen en probeerde uw 2 belagers uit te leggen dat u geen militaire achtergrond had, maar ze hadden geen oren naar uw argumenten. Meer nog, ze dreigden ermee u en uw gezin te vermoorden indien u hun opdracht niet zou uitvoeren. Noodgedwongen stemde u in met hun opdracht, al was u niet van plan ze ook daadwerkelijk uit te voeren. In plaats daarvan probeerde u uw gezin op 6 augustus 2008 in veiligheid te brengen, nadat u de dagen daarvoor alle documenten in orde had gebracht. U slaagde er echter niet in uw gezin weg te brengen omdat de Russen op dat moment het gebied al volledig afgezet hadden. In de nacht van 7 op 8 augustus 2008, rond 2u, werd u uit uw slaap gehaald door bombardementen. Ook uw huis was geraakt en in allerijl probeerde u uw gezin in veiligheid te brengen door naar het nabijgelegen bos te vluchten. Daar verschole jullie zich tot de ochtend. Toen het opnieuw rustiger geworden was, keerden jullie terug naar jullie huis dat volledig onbewoonbaar geworden was. Op straat heerste er chaos en uit veiligheidsoverwegingen keerden jullie daarom snel naar het bos terug. M., de neef van uw vrouw, trof jullie er aan en beloofde jullie het land uit te krijgen. Eerst bracht hij uw vrouw, haar zus en uw zonen weg. 's Nachts keerde hij terug om u en de zoon van uw schoonzus, K.P. (O.V. ...), die al sinds 3 augustus 2008 bij jullie verbleef, op te halen.

U verliet Georgië uiteindelijk in de nacht van 9 op 10 augustus 2008. Met de wagen werden u en de neef van uw vrouw, K., vanuit Zuid-Ossetië naar Vladikavkaz (in Noord-Ossetië) gebracht. Daar overnachtten jullie drie nachten alvorens jullie met een vrachtwagen naar Oekraïne reisden. Daar verbleven jullie bijna een jaar illegaal bij een vriend. Op 21 juni 2009 kwamen jullie ten slotte met een toeristenbus naar België, dat u bereikte op 28 juni 2009. De volgende dag, op 29 juni 2009, diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Hij bekritiseert de motieven van de bestreden beslissing, tracht zijn asielrelaas in te passen in de criteria van de vluchtelingendefinitie en stelt verder dat ten onrechte de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd.

2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De materiële motiveringsplicht zal *in casu* worden onderzocht in het licht van de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Daarbij moet in acht genomen worden wat volgt:

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige

schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De bestreden weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus wordt gemotiveerd als volgt :

“Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Georgië problemen kende vanwege uw gemengd huwelijk. Zelf was u van Georgische origine, maar uw vrouw was van Ossetische afkomst. Daarom werd u zowel langs Georgische als langs Ossetische zijde onder druk gezet.

Er dient echter eerst en vooral te worden opgemerkt dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken. Zo bleef zowel u als uw neef, die verklaarde zijn land van herkomst te hebben verlaten om dezelfde problemen als de uwe (CGVS neef, p. 5 en 10), onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke elementen van uw asielrelaas. Zelf gaf u namelijk aan dat u Zuid-Ossetië verliet kort na het uitbreken van de oorlog aldaar in de nacht van 7 op 8 augustus 2008 (CGVS, p. 9 en 10). U had opvallend genoeg echter geen idee welke gebeurtenis deze oorlog inluidde (CGVS, p. 13). Verder vertelde u dat u via de neef van uw vrouw, M.G., informatie diende in te winnen over de verblijfplaats van E.D. om hem vervolgens te vermoorden. Beiden maakten deel uit van een Zuid-Ossetische speciale eenheid (CGVS, p. 11-12). U kon evenwel niet zeggen van welke speciale eenheid M. deel uitmaakte alsook of M. en D. lid waren van dezelfde speciale eenheid (CGVS, p. 12). Uw neef - de zoon van uw schoonzus-, K. P. (O.V. ...), legde op bepaalde punten eveneens onaannemelijk vage verklaringen af. Hij vertelde immers dat u tijdens zijn verblijf bij u in Zuid-Ossetië, van 3 tot 9 augustus 2008, lastig gevallen werd door zowel de Ossetische als de Georgische speciale eenheid. Hij kon zich echter niet meer herinneren wanneer 2 leden van de Georgische speciale eenheid, onder leiding van B.J., langs kwamen (CGVS neef, p. 8). Hij kon zich evenmin herinneren welke deadline deze mensen u gesteld hadden om de wapens op te nemen en Osseten te vermoorden. Hij stelde wel dat ze u daadwerkelijk een datum hadden gegeven (CGVS neef, p. 8). Diezelfde mensen hadden er ook mee gedreigd uw gezin te vermoorden indien u niet deed wat ze vroegen. Uw neef wist echter niet hoeveel Osseten u om het leven diende te brengen vooraleer uw gezin gevrijwaard zou zijn en of uw belagers u überhaupt een aantal hadden opgelegd (CGVS neef, p. 8). Verder gaf uw neef aan dat als gevolg van de bombardementen uw huis vernield was, al stond er wel nog een gedeelte overeind. Welk deel nog overeind bleef, wist uw neef zich evenwel niet te herinneren (CGVS neef, p. 9). Aangezien al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u en uw neef verwacht worden dat jullie hierover gedetailleerde verklaringen zouden kunnen geven, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Voorts werd er een groot aantal belangrijke tegenstrijdigheden vastgesteld zowel tussen uw eigen opeenvolgende verklaringen, tussen uw verklaringen en die van uw neef als tussen zijn opeenvolgende verklaringen. U verklaarde namelijk dat K. op 3 augustus 2008 naar Kurta was gekomen voor de verjaardag van uw zoon (CGVS, p. 14-15). Diezelfde dag kwamen twee personen naar uw huis in naam van B.J., leider van de Georgische speciale eenheid. Ze eisten dat u E.D., leider van de Ossetische speciale eenheden, in de nabije toekomst om het leven zou brengen, zo niet zouden ze uw hele gezin om het leven brengen (CGVS, p. 10-12). Hiermee refereerden ze ook aan K., naar wie ze op dat moment bij u informeerden en van wie ze eisten dat hij bij u zou blijven totdat u uw opdracht volbracht had (CGVS, p. 14-15). K. vertelde echter dat de mensen die op 3 augustus 2008 naar uw huis kwamen Osseten waren die u onder druk zetten om de wapens op te nemen tegen de Georgiërs (CGVS neef, p. 7). Toen hij op deze tegenstrijdigheid gewezen werd, repliceerde hij enkel dat hij zich misschien vergiste, wat uiteraard geen afdoende verklaring is (CGVS neef, p. 10). De tegenstrijdigheid blijft bijgevolg overeind. Verder zei K. dat in de periode dat hij daar verbleef niet enkel de Osseten langs kwamen om druk op u uit te oefenen, maar ook de mensen van J. naar u toe kwamen om u te bedreigen. Wanneer zij precies kwamen, kon hij zich niet herinneren, maar het gebeurde hoe dan ook na 3 augustus 2008, meer bepaald verschillende dagen later (CGVS neef, p. 8). Dit is in strijd met uw eigen verklaringen volgens dewelke de mensen van J. naar u toe kwamen op 3 augustus 2008 (CGVS, p. 10-11). U maakte bovendien nergens melding van een tweede bezoek van deze mensen. Toen uw neef met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, antwoordde hij dat u hem verteld had dat de Osseten kwamen (CGVS neef, p. 10). Dit antwoord houdt niet eens verband met de aangehaalde tegenstrijdigheid en heft ze zodoende geenszins op. Wat uw eigen opeenvolgende verklaringen betreft, is er sprake van een tegenstrijdigheid aangaande de termijn waarbinnen u D. om het leven diende te brengen. Tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) stelde u immers dat u dit diende te doen voor 8 augustus 2008 (Vragenlijst DVZ, nr. 3.5). Bij het Commissariaat-generaal zei u evenwel

tot twee maal toe dat u geen deadline gekregen had en u enkel gezegd werd dat u uw opdracht in de nabije toekomst moest volbrengen, maar u geen concrete einddatum had gekregen (CGVS, p. 11 en 17). Na confrontatie met deze tegenstrijdigheid, argumenteerde u dat u gezegd had dat ze hem voor het begin van de oorlog dood wilden, maar ze niet gezegd hadden wanneer ze de oorlog zouden beginnen. U vervolgde dat ze geen datum gezegd hadden, enkel dat het in de nabije toekomst moest gebeuren (CGVS, p. 18). U blijft met andere woorden bij de verklaringen die u deed ten overstaan van het Commissariaat-generaal. De tegenstrijdigheid is hiermee bijgevolg niet opgeheven.

Ook tussen de opeenvolgende verklaringen van uw neef, K.P., werden enkele tegenstrijdigheden vastgesteld. Zo vermeldde hij tijdens zijn interview bij de DVZ dat op 3 augustus 2008 2 mensen van D. bij u langs kwamen (Vragenlijst DVZ, nr. 3.5), terwijl hij tegenover het Commissariaat-generaal verklaarde dat die dag Osseten langs kwamen en de mensen van D. pas enkele dagen later kwamen (CGVS neef, p. 7-8). Hiermee geconfronteerd, antwoordde uw neef slechts dat hij het zich niet herinnerde. Hij vervolgde dat hij zich wel herinnerde dat beide zijden kwamen en u van beide kanten bedreigd werd, maar het voor hem hetzelfde was (CGVS neef, p. 9), wat de tegenstrijdigheid niet weerlegt. Vervolgens werd uw neef erop gewezen dat het toch wel merkwaardig is dat hij zich niet zou herinneren wanneer de mensen van D. langs kwamen aangezien hij tijdens datzelfde interview bij de DVZ verklaard had dat hij met hen gesproken had. Hierop repliceerde hij dat hij niet gezegd had dat hij met hen gesproken had, maar hij verklaard had dat uw belagers hem op 3 augustus zagen buiten komen en aan u vroegen wie hij was. U zou hierop gereageerd hebben dat uw neef beter naar binnen zou gaan, wat hij ook deed. Zelf zou uw neef dus niet met hen gesproken hebben (CGVS neef, p. 10). Deze verklaring is uiteraard niet afdoende aangezien ze nog meer tegenstrijdigheden met zich meebrengt. Tijdens zijn interview bij het Commissariaat-generaal had uw neef namelijk in eerste instantie aangegeven dat hij de mensen die op 3 augustus 2008 langs kwamen enkel van binnenshuis, achter het raam had gezien en hij zelf niet naar buiten was gegaan (CGVS neef, p. 7). Na confrontatie met deze nieuwe tegenstrijdigheid wierp uw neef op dat het bezoek van de mensen van B.D. een andere gebeurtenis betrof en hij over hen niet gezegd had dat hij ze gezien had (CGVS neef, p. 10). Ook hiermee zijn voornoemde tegenstrijdigheden niet opgeheven, aangezien uw neef bij de DVZ niet enkel gezegd had dat hij kennis had gemaakt met de mensen van B.D., maar hij ook verklaard had dat hij met hen gepraat had (Vragenlijst DVZ neef, nr. 3.5). Toen hij erop gewezen werd dat zijn verklaringen hoe dan ook contradictorisch bleven, antwoordde uw neef dat hij de data verwisseld had en hij zich niet meer herinnerde wie wanneer kwam (CGVS neef, p. 10). Deze argumentatie is uiteraard niet afdoende om voornoemde tegenstrijdigheden op te heffen. Tot slot werd ook nog een tegenstrijdigheid vastgesteld tussen de verklaringen van uw neef en de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Uw neef stelde namelijk dat de oorlog in Zuid-Ossetië losbrak in de nacht van 8 op 9 augustus 2008 en die nacht uw huis als een van de eerste plaatsen gebombardeerd werd (CGVS neef, p. 9). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt evenwel dat de oorlog in Zuid-Ossetië uitbrak in de nacht van 7 op 8 augustus 2008, zoals ook u verklaarde (CGVS, p. 13). Bijgevolg zijn de verklaringen van uw neef ook op dit punt in strijd met uw eigen verklaringen. Al deze tegenstrijdigheden tasten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aan.

Daarnaast werden er nog enkele onaannemelijkheden vastgesteld. U verklaarde bijvoorbeeld dat u reeds sinds mei 2008 dreigbrieven kreeg in naam van het hoofd van de Georgische speciale eenheid, B.D.. Deze brieven werden gewoon in uw voortuin gegooid (CGVS, p. 10). U kon echter niet aannemelijk maken hoe B.D. en zijn handlangers wisten dat u op dat moment in het Zuid-Ossetische dorp Kurta verbleef. U was immers niet op dat adres geregistreerd, maar had uw registratie in Georgië, meer bepaald in de stad Rustavi (CGVS, p. 3). U voerde wel aan dat uw belagers alles wisten van Georgiërs in Ossetië (CGVS, p. 11). Dit is echter een ongefundeerde bewering. Voorts is het weinig aannemelijk dat de Georgische speciale eenheid u zou vragen de leider van de Zuid-Ossetische speciale eenheid, D. te vermoorden, te meer omdat u geen enkele training op dat vlak had. U argumenteerde wel dat u die opdracht kreeg omdat u van Georgische origine bent en uw vrouw een Ossetische is en het de bedoeling was dat u via M., de neef van uw vrouw, informatie zou inwinnen over de verblijfplaats van D. (CGVS, p. 11-13 en 16). Het is plausibel dat de Georgische speciale eenheid u onder druk zette om via u informatie te verkrijgen over de verblijfplaats van D.. Het is echter weinig aannemelijk dat ze u ook de opdracht zouden hebben gegeven om D. te vermoorden. Gezien uw gebrek aan training op dat vlak was het voor de Georgische speciale eenheid immers een enorm risico om u die opdracht toe te vertrouwen. U argumenteerde wel dat dit voor hen geen risico was, want het enige wat ze wilden was D. kwijtraken en voor hen maakte het bijgevolg niet uit wie hem vermoordde (CGVS, p. 16). U wierp ook op dat u in de ogen van de Georgische speciale eenheid ook de vijand en een verrader was omdat u niet had gereageerd op de dreigbrieven en de wapens niet had opgenomen (CGVS, p. 16-17).

17 en 19). Deze argumentatie is eveneens weinig aannemelijk. Het is namelijk weinig waarschijnlijk dat de Georgische speciale eenheid, die getraind is voor dergelijke opdrachten, u zo'n belangrijke opdracht zou toevertrouwen terwijl ze u als een verrader beschouwen. Uw verklaring als gaven ze u op die manier de kans om te bewijzen dat u geen verrader bent (CGVS, p. 19), kan niet overtuigen gelet op de aard en het belang van de opdracht die ze u zouden hebben gegeven. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder uitgehold.

Aangaande uw reisroute ten slotte verklaarde u dat u vanuit Oekraïne met een toeristenbus naar België was gereisd (CGVS, p. 9). Tijdens deze reis werd gebruik gemaakt van een paspoort dat door de passeur verzorgd werd (CGVS, p. 7), maar u werd onderweg nooit persoonlijk gecontroleerd (CGVS, p. 9). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU- of Schengenzone te betreden zonder geldige reisdocumenten. U gaf bovendien aan dat u met de bus via Polen bent gereisd (CGVS, p.9). Welnu, uit bijkomende informatie blijkt dat aan de Poolse buitengrens de Border Guards zelf op de bus stappen en alle inzittenden en hun reisdocument controleren. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u zonder paspoortcontrole de EU zijn binnengekomen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw origineel Georgisch paspoort, waarvan u verklaarde dat het vernield werd door de brand als gevolg van het bombardement op uw huis (CGVS, p. 7), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Dit vermoeden wordt nog versterkt door uw onwetendheid aangaande het paspoort dat tijdens uw reis gebruikt werd. U had namelijk geen idee door welk land dit paspoort was uitgereikt noch of het een visum bevatte (CGVS, p. 7). U kon evenmin met zekerheid zeggen of het een echt dan wel een vals paspoort was (CGVS, p. 7). Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (een kopie van 2 pagina's van uw reispaspoort en een aanvraag bij het Belgische Rode Kruis) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. De kopie van 2 pagina's van uw Georgisch reispaspoort bevat immers louter identiteitsgegevens, die hier niet betwist worden, doch geen informatie met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. De bewijswaarde van dit document is trouwens erg gering aangezien het slechts een kopie betreft. Uit de aanvraag bij het Belgische Rode Kruis blijkt enkel dat u deze instantie gevraagd heeft uw echtgenote en twee zonen op te sporen, wat niet betwijfeld wordt. Dit document heeft echter geen bewijskracht ten aanzien van de door u aangehaalde problemen in uw land van herkomst.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw neef, K.P. (O.V. ...), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.5. Verzoeker betoogt dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met het gegeven dat de feiten dateren van 2008, intussen 4 jaar geleden. Dit is, zo stelt hij, mogelijk een verklaring waarom er enige verschillen zijn tussen zijn verklaringen en die van zijn neef. Hij geeft in het kort nog een weergave van zijn problemen en stelt geen tegenstrijdige verklaringen te hebben afgelegd.

In eerste instantie moet worden vastgesteld dat de tegenstrijdigheden die werden vastgesteld zich niet alleen situeren tussen verzoekers verklaringen en die van zijn neef, doch ook tussen verzoekers eigen verklaringen en tussen de opeenvolgende verklaringen van zijn neef. De bevindingen dienaangaande

hebben betrekking op (i) de personen die op 3 augustus 2008 naar verzoekers huis kwamen en hun eisen, (ii) het aantal keren dat deze personen bij verzoeker langskwamen, (iii) de vraag of verzoekers neef werd geconfronteerd met zijn belagers en (iv) de vraag of verzoeker al dan niet een deadline opgelegd kreeg om waarbinnen hij D. om het leven moest brengen. Voorts werd ook nog vastgesteld dat de verklaringen van verzoekers neef over het losbarsten van de oorlog in Zuid-Ossetië niet te rijmen vallen met de informatie uit het administratief dossier. De bevindingen van de verwerende partij hebben betrekking op de kernelementen van het asielrelaas, zijn dus pertinent, en vinden steun in het administratief dossier. Het komt derhalve aan verzoeker toe om ze *in concreto* te weerleggen. Een verwijzing naar één versie van de verklaringen, zoals verzoeker nu in het verzoekschrift doet, is niet afdoende om de motieven dienaangaande in een ander daglicht te stellen: van twee asielzoekers die zich baseren op dezelfde gebeurtenissen om hun vraag om internationale bescherming te rechtvaardigen, kan in alle redelijkheid worden verwacht dat ze over de kern van deze gebeurtenissen verklaringen afleggen die ontdaan zijn van incoherenties en tegenstrijdigheden. Dit is *in casu* niet het geval. Het tijdsverloop tussen de feiten en het gehoor kan geen vergoelijking vormen: de tegenstrijdigheden die werden afgelegd hebben betrekking op de directe aanleiding tot verzoekers vlucht, zodat ervan moet worden uitgegaan dat de feiten van 3 augustus 2008, waarbij zowel verzoeker als zijn neef aanwezig waren, en de nasleep ervan in hun beider geheugen moet zijn gegrift.

2.6. Naast de bovenstaande vaststellingen, blijkt uit de bestreden beslissing verder dat verzoeker onaannemelijk vaag bleek over een aantal essentiële elementen, zo bijvoorbeeld over de vraag van welke speciale eenheid M.G. deel uitmaakte en of dat dan dezelfde was dan deze tot wie E.D. behoorde. Daarenboven werden door verzoeker ook een aantal niet plausibele verklaringen afgelegd, zo onder meer met betrekking tot het feit dat hij niet aannemelijk kon maken hoe B.D. en zijn handlangers wisten dat hij in Kurta verbleef, en dat hij evenmin op een plausibele wijze kon aantonen om welke redenen hem, die op dat vlak niet getraind was, een dergelijke belangrijke opdracht als het vermoorden van E.D. werd toevertrouwd. Ten slotte is er ook nog de vaststelling dat verzoekers verklaringen dat hij tijdens de reis naar België nooit persoonlijk werd gecontroleerd niet te rijmen vallen met de informatie uit het administratief dossier luidens dewelke strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd en dat dit gegeven en de vaststelling dat verzoeker niet wist door welk land het gebruikte paspoort werd uitgereikt, noch of het een visum bevatte en niet met zekerheid kon zeggen of het echt dan wel een vals paspoort was, het vermoeden doen ontstaan dat hij zijn originele Georgische paspoort bewust achterhoudt. Al deze bevindingen, die ook al door de verwerende partij werden weergegeven in de bestreden beslissing, worden door verzoeker ongemoeid gelaten en worden, pertinent als ze zijn, door de Raad bijgetreden.

2.7. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas en dat hij dus geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin heeft aangetoond. De geschreven verklaring van verzoeker die bij het verzoekschrift werd gevoegd en waarin hij zijn asielrelaas opnieuw uit de doeken doet, doet hieraan geen afbreuk: zoals reeds gesteld komt het aan verzoeker toe de bevindingen van de verwerende partij met concrete elementen te weerleggen, hetgeen hij niet doet door zijn asielrelaas, of één versie ervan, te herhalen. De oefening die verzoeker in het verzoekschrift maakt, met name het inpassen van zijn relaas in de verschillende criteria van de vluchtelingendefinitie, is dan ook niet dienstig, nu een ongeloofwaardig relaas het niet verdient te worden getoetst aan deze definitie.

2.8. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, doet verzoeker gelden dat de motivering dienaangaande manifest ontoereikend is op dit vlak en de verwerende partij in feit heeft nagelaten dit statuut ten aanzien van verzoeker te onderzoeken. Het gegeven dat hij gehuwd is met een Ossetische en hij vanaf 2006 steeds gewoon in Zuid-Ossetië werd niet onderzocht. Op geen enkele wijze wordt verwezen naar de situatie in zijn land van herkomst of wordt er een afweging gemaakt van de situatie nu en de situatie van verzoeker hieromtrent. Verzoeker kan door zijn eigen autoriteiten worden vervolgd indien ze erachter komen dat hij zich terug naar Zuid-Ossetië zou begeven, er zal worden overgaan tot strafrechtelijke vervolgingen die tot strenge straffe kunnen leiden tegen iedereen die zich naar separatistische gebieden begeeft, zonder zich aan de wet van 23 oktober 2008 te houden. De aanwezigheid in een paspoort van een toetredingsstempel afgegeven door de autoriteiten van Abkhazië of Zuid-Ossetië volstaat voor een gerechtelijke vervolging. Hierover werd niet gemotiveerd in de bestreden beslissing, zo betoogt verzoeker. Sinds Georgië in 1991 onafhankelijk werd van de Sovjet-Unie, zijn de eerder ontstane afscheidingsbewegingen in de deelgebieden Zuid-Ossetië en Abkhazië weer actief geworden. Geweld en schendingen van de mensenrechten in de afgescheiden regio's hebben in de zomer van 2008 geleid tot honderdduizenden ontheemden. Na het conflict met Rusland is de

situatie min of meer genormaliseerd, maar de situatie blijft onzeker, met name rond de separatistische regio's Zuid-Ossetië en Abkhazië. Daarnaast zijn er in Tbilisi protestacties mogelijk.

2.9. Elke aanvraag om subsidiaire bescherming in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk en reëel risico op ernstige schade loopt. De Raad meent dat verzoeker niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn ongeloofwaardig bevonden asielrelaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet en dus geen foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals ook bepaald in artikel 3 van het EVRM, aantoonst. Dat de verwerende partij in de gegeven context in gebreke zou zijn gebleven de bestreden beslissing te motiveren in het licht van de voormelde bepalingen, kan niet worden aangenomen: uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

2.10. Voorts verwijst verzoeker wel naar de wet van 23 oktober 2008 en het risico dat hij dientengevolge zou lopen, maar hij brengt geen enkel document met betrekking tot het bestaan van deze wet en de draagwijdte ervan in zijn hoofd. Zo hij al van mening is dat de verwerende partij één en ander bijkomend had moeten onderzoeken, kan de Raad, die geen onderzoeksbevoegdheid heeft, alleen maar vaststellen dat verzoeker zijn beweringen op geen enkele objectieve wijze staakt, noch aantoonst dat ze grond vinden in de informatie van het administratief dossier, zodat hij evenmin aannemelijk maakt dat de verwerende partij hierover had moeten motiveren.

2.11. Ten slotte is de verwijzing naar de volgens verzoeker bestaande algemene situatie in Georgië en de separatistische regio's, weerom zonder dat dienaangaande enige objectieve informatie wordt overgelegd, niet van aard om aan te nemen dat in zijn land van herkomst thans een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op een situatie van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. De gegevens van het dossier laten evenmin toe daartoe te besluiten.

2.12. De Raad is van oordeel, gelet op hetgeen voorafgaat, dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofd van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS